6 מה לכלאים שמצותו בכך רב שישא בריה

דרב אידי אמר משום דאיכא למימר ליהדר

דינא ותיתי במה הצד מה למליקה שכן

קרושתה אוסרתה חלב ודם יוכיחו מה לחלב

ודם שכן באים מכלל היתר מליקה תוכיח וחזר

יהדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי י

זה כו הצד השוה שבהן שאסורין להדיום

ומותרין לגבוה אף אני אביא מרפה אף על פי

שאסורה להדיום תהא מותרת לגבוה מה

להצד השוה שבהן שכן מצותה בכך אלא

אמר רב אשי משום דאיכא למימר מעיקרא

דדינא פרכא מהיכא קא מייתית לה מבעל

מום יו מה לבעל מום שכן עשה בו מקריבין

כקריבין אמר ליה רב אחא יו סבא לרב אשי

יוצא דופן יוכיח שלא עשה בו מקריבין

כקריבין ומותר להדיום ואסור לגבוה מה

ליוצא דופן שכן אינו קדוש בבכורה בעל מום

יוכיח מה לבעל מום שכן עשה בו מקריבין

כקריבין יוצא דופן יוכיח וחזר הדין לא ראי

זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה פו הצד השוה

שבהן שמותרים להדיום ואסורים לגבוה

יוכ"ש מרפה שאסורה להדיום תהא אסורה

לגבוה מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו

מכללן תאמר במריפה שהותרה מכללה א"ל

רב אחא בריה דרבא לרב אשי מרפה

שהותרה מכללה מאי היא אילימא מליקה

דעולת העוף לגבוה בעל מום גמי בעופות

אשתרויי אשתרי יחמות וזכרות בבהמה ואין

תמות וזכרות בעופות אלא מליקה דחמאת

העוף לכהנים כהנים משולחן גבוה קא זכו

ואלא פריך הכי מה להצד השוה שבהן שכן

מומן ניכר תאמר במריפה יו שכן אין מומה

ניכר מש"ה איצטריך קרא וטריפה מהכא נפקא

ים מהתם נפקא יו במשקה ישראל מן המותר

לישראל יו במכל אשר יעבור תחת השבם לישראל

נפקא יו ספרט לטריפה שאינה עוברת צריכי

דאי ממשקה ישראל ה"א למעומי היכא דלא

היתה לה שעת הכושר דומיא דערלה וכלאי

הכרם אבל היתה לה שעת הכושר אימא

תתכשר כתב רחמנא כל אשר יעבור ואי כתב

רחמנא כל אשר יעבור הוה אמינא למעומי

היכא דנמרפה ולבסוף הקדישה דומיא דמעשר

אבל הקדישה ולבסוף נטרפה דבעידנא

דאקדשה הוה חזיא אימא תתכשר יו כתב

רחמנא מן הבקר יצריכי: מתני' ייו אחד

מנחת חומא ואחד כל "המנחות שקמצן זר

אונן מבול יום מחוםר בגדים מחוםר כיפורים

שלא רחץ יו ידיו ורגליו ערל ממא יושב עומד

בש א מייי פייא מהלי פקורית הלכה א: ל ב מיי פייה מהלכות ביאת מקדש הלי יה: לא ג מייי פייא מהלכות פקורית הלכה ג: לב ד מייי פייא מהלכ לב ד מייי פייג מהלי מעה"ק הלכה יב:

שימה מקובצת (המשך) . להדיוט ואסורים לגבוה טריפה שאסורה להדיוט לא כל שכן. תו"ח: ו] בטריפה שאיז מומה ניכר: ז) ממשקה ישראל. תוס׳ לקמן (דף ס״ו ע״ב ודף פ״ד ע״א): ס"ו ע"ה ודף פ"ד ע"א):

מ] מן המותר לישראל נפקא

אי נמי מכל: מ) חיבות

פרט לטריפה שאינה עוברת

נמחק: י) תתכשר צריכי.

וחיבות כתב רחמנא מן

הבקר נמחק: י) אחת מנחת חוטא ואחת כל: יכן שלא רחץ ידים ורגלים ערל טמא. בכדי נקט טמא דהא תנא . טבול יום וכ"ש טמא אלא לפי שרגיל התנא לשנות יחד ערל וטמא הערל וכל יחד ערל וטמא הערל וכל המסאים וכן בקרא לא יוסיף הטמאים וכן בקרא לא יוסיף (עוד עבור בך) (יבא בך עוד] ערל וטמא וע"ב מוס"ח: חב"ח: ע"ב) תר"ח: ע"ג כלים כו". לא זו אף זו קאמר לא מבעיא כלים זו קאמר לא מבעיא כלים . דחייצי אלא אפילו בהמה דהוי בשר והוי מין במינו חייצי ולא מבעיא בהמה אלא אפילו רגל חבירו שהוא אדם כמותו. קמיצה וי"ל דבשעת הקטרה זיה נותן כה את המלח . ולא בשעת קמיצה ולבונה . נמי היה מצדד לצדדין וקמץ . . . ממקום שלא היה שם לבונה: וו) שקמצו בראשי אצבעותיו יי. שכפף אצבעותיו שלא ע"ג פושט אצבעותיו על פט יוד: עו) מהודר ממנחה עצמה קאמר דאין בה קרבן אחר. הרגמ״ה: יו) כהן גדול הס״ד ומה"ד מצותו בכך גזירת . הכתוב היא: ימן טריפה היא בתחילת': יש) להדיוט הס"ד בתחילת: יפן להדינו הסיד ומתיבת אשתרי עד תיבת קדא נמתק: כן וליכא למפרך מה: כ6) בעל מום מומו ניכר שרין מום פוסל אלא בכלוי: סכן מומה ניכר: כנן ביה וישה אחת מן הצאן מן שנחתכו רגליה מן האזכובה שנחתכו רגליה מן האזכובה ולמעלה ליא מצאתי מיד ולמעלה ל"א מצאתי פרט לטריפה שאינה עוברת משום עיין רש"י (דף נ"ז ע"א): כס עוברת שאינה עוברת בבריאות ותאי כון מתני אחת מנחת ותוא בגמ' מפרש אמאי תוטא בגמ' מפרש אמאי כל מנחת היא: מן הני מנחת היא: מן הני מברדים בובחים: מן הני הלהדפה: מן בן בחירא אותי הקומץ לתוך התיר הקומץ בימין היא הלי יותזור הקמוץ בימין בן בתירא אכולהו: **(**) גדוש. . כמו ברוצי המדו' במס' ביצה. ל"א שנמצא קמח: כל פס היד: לכן תיבות כל פס היד: (כן חיבות היינו חלב נמחק: (גן) להם קול. גליון. וא"ת ולימא רובע יוכיח שאין מומו ניכר ובמס' תמורה קרי ליה אין מומו ניכר וי"ל דמ"מ לגבי טריפה קרי ליה מומו ניכר ויי"ל

מומו ניכר דניכר להו לאותן

. שראו שרבעו אבל טריפה ש טריפות שאינו ניכר

כגון נקבו הדקין. תו״ח: (ד) וי״ל. גליון דנקטיה

לרבותא דסד"א כיוו דשמאל

למר מ"מ בסדין של פשתן שחייב בלילית לא אפשר לקיים בכך ואתרינן (יפמוס דף ד:) מדשש כיחנא תכלת עמרא: **רב שישא בריה** וא"ח ולימא גיד הנשה במחובר יוכיח דאין מנוחו בכך ושרי לגבוה דרב אידי אמר. להכי אינטריך קרא משום דאיכא למימר ניהדר דינא כדאמר בריש ג"ה (חולין ז:) וכי מימא מה לג"ה שכן מחובר הגך יוכיחו

וי"ל כיון דאין לו היתר אלא על ידי חיבור, לא שייך למיעבד מיניה יוכיח: בעל מום נמי הותר בעופות. ונ"ל דהשתא מלי למילף ממחוסר אבר ויולא דופן ולבסוף כשאמר שכן מומן ניכר אתי הכל שפיר:

שבן מומן ניכר. ואין לומר דמחוסר ונעבד ורובע ואתנן ומחיר יוכיחו דכל הני יש להם לג] קול יותר מטריפה בבני מעיים שאין יודע כלל כי היכי דחשיב יולא דופן מומו ניכר משום דיש לו קול ומחיה דשריא להדיוט ואסורה לגבוה אין ללמוד טריפה דמה לחיה שכן אין במינה לגבוה ושכן מומה ניכר: דומיא דערלה וכלאי הכרם. וא"ת ° והא אמרינן פ' כל שעה (פסחים דף כה.) ובכל הבשר (חולין דף קטו.) זאת אומרת כלאי הכרם עיקרן נאסר הואיל והיתה להם שעת הכושר קודם השרשה ויש לומר דכלאים דכתיבי בהאי קרא איירי בענבים שעושין מהם יין לנסכים כדדרשינן (פסחים דף מח.) מן המחתים ממותר ב' מחות שנשתיירו בבור הנהו לא היתה להם שעת הכושר דדוקא דחרצן שמרע הוא שהיתה לו שעת הכושר קודם השרשה ומן החרלן אין עושין נסכים וא״ת אותם ענבים עלמן היתה להם שעת הכושר קודם שהוסיפו מחתים וי"ל דמה שנתוסף באיסור אחר שנעשה כלאים שגדל אחרי כן לא היה לו מעולם א) (אחרי כן) שעת הכושר והאי דמיתקר אף מה שגדל קודם לכן לפי שא״א להבדיל זה

בתב רחמנא כל אשר יעבור. אע"ג דמוכח דהיכא שהיתה לו שעת הכושר לא ילפינן ממשקה ישראל אפ״ה מייתי ליה בכל דוכתא בפ׳ כל האסורין מלתא קראי * מסקינן דאין לחלק: שקבוצן זר אונן כו'. והוא הדין טקבוצן זר אונן כו'. יהוא הדין כי שתויי יין ופרועי ראש

במיתה ומחלי עבודה כדאמרינן בפרק אלו הן הנשרפין (סנהדרין דף פג:) ותנא ושייר נו: בן בתירא אומר יחזור לתמוה דלא עריב פסול שמאל בהדי נה חזרה: חבר שקמצו בראשי אצבעותיו. אגב דמפרש יתר חוזר

יו על גבי כלים על גבי בהמה ע"ג רגלי חבירו י על גב. כדים עד גבי בהמה ע"ג רגלי חבירו פסול "דקמץ בשמאל פסול בן בתירא אומר יחזיר ויחזור ויקמוץ בימין יו "דקמץ מידי בימין יו "דקמץ בשמאל פסול בן בתירא אומר יחזיר ויחזור ויקמוץ בימין יו "ד ועלה בידו צרור או גרגר מלח או קורט של לבונה פסול מפני שאמרו הקומץ היתר והחסר פסול ואיזהו היתר ישקמצו מבורץ וחסר ייו שקמצו בראשי אצבעותיו: גב' למה לי למתנא אחד מנחת חומא ואחד כל המנחות ליתני כל המנחות שקמצן זר ואונן לר"ש איצטריך ∞דתניא א״ר שמעון בדין הוא שתהא מנחת חומא מעונה שמן ולבונה ישלא יהא חומא נשכר ומפני מה אינה מעונה ישלא יהא קרבנו ייו מהודר ובדין הוא שתהא חמאת חלב ישעונה נַסכים

חוצך בין ראשי אלבעותיו לפס ידו: בראשי אלבעותיו. מעט שלא לאו פשטו על פס כל היד: גמ' שלא יהא קרבנו מהודר. שלא תהא המנחה נאה: **חטאת חלב**. לבן (היינו חלב) היינו סתם חטאת. חטאת אינה טעונה נסכים בפרק שתי מדות (לקמן דף 1:):

. ... יויין איין איין הרווא דוריא רווייא ביה"ל הרבוא דוריא היה"א כיון שמאל בהי"א כיון שמאל הכשירה ביה"ל מיון שמאל בתירא מודה דכיון שהוא קרוב להכשיר (ונפסל) (נמחק ונ"ל שצ"ל) [ומקרי שם] עבודה פסול עלה וכיון שהעבודה נעשית בפסול תו לית ליה [תקנה] והוי כמו נשפך הדם על [הרצפה] דפסול קמ"ל בן בתירא דאפ"ה יחזור ויקמוץ בימין וא"ת והא לקמן קאמר איפכא דאמרינן מ"ש שמאל דאית ליה כו' ומשום הכי מכשיר בן בתירא שיחזור ויקמוץ וי"ל דוראי הסברות הפוכות קאי הכא ומדחי ליה. תו"ח:

שכלאים לגכוה. אבנטו של כהן יוֹ: מלוסו ככך. גזירת הכתוב שלא → מהה לבלאים שבן מצותו בבד. ואע״ג דאפשר לקיים בטלית של יהא אבנט אלא של כלאים דכתיב (שמות לט) תכלת וארגמן וגו' ונייתי במה הלד דטריפה מותרת

לגבוה: מקריבין כקריבין. דמום פסול בכהן כמו בזבח אבל טריפות לא פסיל בכהנים דתנן בבכורות בפרק מומין אלו (דף מה:) ואלו כשרין באדם ופסולין בבהמה אותו ואת בנו וטריפה ויולא דופן להכי אילטריך קרא: אמר ליה רב אחא [סבא] לרב אשי. ואכתי ל"ל קרא הא איכא למימר: יולא דופן יוכיח. שכהן יולא דופן כשר לעבודה וקרבן יולא דופן פסול דאמרינן בת"כי כי יולדם) פרט ליוצא דופןש: מה ליוצא דופן שאינו קדוש בבכורה. דפטר כחם כחיב ושמוח ינו חחמר בטריפה שקדושה בבכורה אם נולד עם טריפתו הלכך אינטריך קרא: בעל מוס יוכית. שקדש בבכורה ואסור לגבוה אף אני אביא טריפה ולמה לי הרא: הלד השוה כו'. ולמה לי קרא: מליקה. טריפה היא יח! לכתחילה דחותך שדרה ומפרקת כדאמרי׳ בפ״ק דשחיטת חולין (דף כ:) והותרה לגבוה מכלל איסורה להדיוט ים אישתרי אף אני אביא טריפה (ולמה לי קרא)@: מליקה דחטאת העום לכהנים. ובבעל מום ויולא דופו לא אשכחן היתר לכהנים מכלל איסור דחין בהן שום חיסור לגבי כהנים: משולחן גבוה הוא דוכו. וגבי גבוה אשכחן בבעל מום בעופות היתר מכלל איסור וליכא ב] מה להצד כו' ול"ל קרא: בעל מום באן מומן ניכר שאין מומן פסול אלא בגלוי כדאמרינן בבכורות בפ' על אלו מומין (דף לז.) ויונא דופן מומו ניכר דאית ליה קלא והכל יודעים: טריפה יש שאין בב] מומס ניכר. כגון בבני מעיים: טשלא היתה לה שעת הכושר. דנטרפה ממעי אמה דומיא דערלה וכלאי הכרם דכתיב בההוא קרא דכתיב ביה בגן מן הלאן מן המחתים ממשקה ישרחל וחמרינן בפרה אלו עוברין במסכת פסחים (דף מח.) מן המאתים מן המותר ב' מאות שנשתיירו בבור מכאו לערלה שבטלה במחמים: כל אשר יעבור מחת השבט פרט לטריפה שאינה עוברת. בר] משום דאין לה חיות לא חשיב לה עוברת בה]. והאי קרא כתיב במעשר וגמרינן שאר קרבנות מיניה בג"ש נאמר כאן ש תחת אמו ונאמר להלן תחת השבט כו' בפ"ט דבכורות (ד' מ.): בותנר' בין זר ואוכן. וכל הני בין מפרש בובחים (דף טו:) מקראי דעבודתן פסולה ואזהרתן בסנהדרין בסוף אלו הן הנשרפין (דף פג.): שרל. כהן ערל שמתו אחיו מחמת מילה: יושב. לעמוד לשרת כתיבר) ע"ג כלים או ע"ג בהמה או רגל **חבירו.** בזבחים (דף כד.) מפרש דבעינן שלא יהא דבר חולך בין רגליו בח] לבין הרלפה: שמאל. מפרש בגמרא [ט:] מנלן דפסול: בן בתיראבם]. אכולהו פליג אזר ואונן וכל הנךש: שלה בידו לרור. נמלא קומן חסר מקום הלרור וכן מלח או לבונה: מבורץ. גדוש לא ל"א שנראה קמח

 ל) [קדושין כא. וש״כן, ב) [5״ל
 אף אני אביא טריפהן,
 נלקמן כה. קדושין כד:
 זכחים קטו. חולין כג. ממורה יד.], ד) לעיל ה. תמורה כט. [פסחים מח. חולין 1:], ה) [בכורות נו. נח: חולין קלו: תמורה כט.], ו) ןמלת לריכי ממורה כט,, ו) נמלה לריכי
בעי מיקון;. ו) נקלת לריכי
ומחים כדי, ח) סוטה ידי,
ש"ט שם טוו, ו) ניבמות לב:
וש"ט, ל) נעיין פרשיי בסוטה
יין, ל) נעיין פרשיי בסוטה
יין, ל) נעיין פרשיי בסוטה
טוו. וומוכי חולין ה: דייה
טוו. וומוכי חולין ה: דייה
סוו מוסן, מו) ווייתל לדף הין,
סוו מוסן, מו) ווייתל נפסן, ש) (פן ליקי אין, מ) [ויקרא כבן, ע) [חולין לח:], פ) ז"ל כבן, ע) [חולין לח:], פ) ז"ל ולהכי איצטריך קרא, ל) [נ"ל מחר ד"ה כלן, ק) [ויקרא כבן, מנור 7 ים בכן, קף נו קר מי פכן, ר) ודברים יחז. ש) ובו במירא ל) נדכרים מקן, ש) ופן במניל אותר יחזיר קותר לחוד לחוד ויחזור ביתיון כאן שייך דיי ויחזל כחוב בדף ט עי"ב ותמחק שם, ס) צ"ל אטו צילית צורך הדיוט מצוה היא ואשריב מי מה לכלאים שכן מצוחו ביתי מאיר מייה אומי לכלאים שכן מצוחו בכין אומי להיא לווא ביציה א) צ"ה א) צ"ה א) צ"ה א) צ"ה וא"ת לימא כו'. נ"ק, א) נ"ק מ"ז, **כ**) בעל מום שתויי. ל"ק. ג) [ועי' היטב תו' זבחים טו: ד"ה זרן, ד) קביעה. ל"ק,

תורה אור השלם 1. וְשֶׂה אַחַת מִן הַצֹּאן מִן ַרְּיְשֶּׁהְיִּהְיִבּהְיִבְּהְיִשְּׁרְאֵל הַמְּאַתָּיִם מִמַשְּׁקָה יִשְּׂרְאַל לְמִנְחָה וּלְעוֹלְה וְלִשְׁלְמִים לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם נְאָם אֲדֹנְי יחזקאל מה טו אלהים: 2. וְכָל מִעְשַּׁר בְּקֶר וְצֹאן כֹּל אֵשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת השָּבֵט העשירי יהיה פדש ליי ויקרא כז לב ויקרא כז לב

גליון הש"ם

תום' ד"ה דומיא וכו' וא"ת הא אמרינן פכ"ש. והרמב"ן נחי' לנ"ב דף עז ד"ה ה"ג אין אותיות נקנות במסירה כתב דהכא אשגירות לישנא הוא וכלאי כרם לאו דוקה: ד"ה כתב וכו' מסקינן ראין לחלק. עי' חולין דף קמ ע"א תוס' ד"ה למעוטי ול"ע:

> מוסף רש"י הובא בסוף המסכת

שימה מקובצת

מה לכלאים שמצותו בכך. וא"ת לפרוך כלאים של ציצית יוכיחו שאסור להדיוט ומותר לגבוה דהא ציצית צורך גבוה הוא וליכא למימר שמצותו בכך שהרי אפשר לקיים מצות ציצית לא דמה רונו צור לא ציצית בלא דחיה כגון צמר לצמר וי"ל דמ"מ חשוב מצותו בכך אחרי שיש לו טלית של פשתן והוא חייב בציצית ונראה לי דאיכא למפרך ונראה לי דאיכא לפפרך, מה לכלאים שכן הותר אצל גבוה בבגדי כהונה. תו"ח – D דצד השוה שבהן כרי. אינו כשאר הצד השוה שבאין לקיים הקו"ח וללמוד מן הצד וזה בא לסותרו ולקים היוכיח כלומר נשחה. יוכיח משניהם שהרי שניהם אסורים להדיוט ומותרים לגבוה אף אני אביא טריפה כו'. תו"ח: ג] מה בו מקריבין כר. תאמר בטריפה שהקריבין אחרית לפי המסקנא (והמקריבין מותרין) וואת הפרכא לפי המסקנא היא וכיונצא בה המלמוד האית ונעשה מקריב כקריבין מקריים וה ומה בעל מום שמותר להדיונו בעל מום שמותר להדיונו ואסור לגבוה המקריבין כקריבין טריפה שאסורה להדיוט לא כ"ש וי"ל דאיכא דרשא בהדיא להתיר

סריפה יעבודה. חנייה: שכן ''עלו מיטל 'טלנונט' לנוט'. למוט' מושמט מיטל '' י' י' (טייע' עולב) 'ט'יע'ן ענטם הקריביע האיר אמאי לא עשינו מקריבין מקריבין מקרים דבעל מום ומה בעל מום שמותר להדיוט עשו בו מקריבין כקריבין טריפה שאסורה במרה ינו אינו דין שינשט בו מקריבין נקריבין וכן יוצא דופן נעשו בו מקריבין כקריבין הקריבין כקריבין וייל דאיכא דושה במכרה עונשו במקריבן לקריבין עדא דופן משעו קודע במכרה אינו דין שנעשו בו מקריבין כקריבין וייל דאיכא דושה בתיכ שור כי יולד ולא אדם כי יולד: ז) אחא בר רבא לרב אשי: כ) הצד השוה שבהם שמותרים להריוט. אין זה כשאר

זמן ואותו ואת בנו ומוקנה

(תמורה דף כט.) גבי נעבד משום דע"י

ויקמוץ בימין. למאי דמוכח בגמרא דשמחל כיון דחית ליה הכשירה ביום הכיפורים ל) קבוע עבודה ולא תועיל ומפרש חסר כיולא בו אף על גב

דהוא הדין אכולהו פסולי דלעיל יש פסולי דלעיל לד] וי"ל משום דס"ד דלרור וגרגיר וקורט משום חסר הוא:

מזה להפריש תערובתם: